

гашния турски режимъ, но намъ е невъзможно сега да идемъ въ Цариградъ. Има, обаче, тамъ българи, които съ нашия Екзархъ во главѣ ще съумѣятъ да извършатъ каквото могатъ косвено въ тоя случай, при всичко че страхътъ отъ турцитѣ е голѣмъ. — Като не можете оти вие сами въ Цариградъ, ни отговори, добрѣ ще сторите тогава да влѣзете въ писмени сношения съ всички членове на Конференцията, отъ която всички чакаме нѣщо добро, за да ги освѣтлиме по положението и нуждитѣ изобщо на България. Азъ съмъ далъ, прибави да каже, инструкции на нашитѣ прѣдставители въ Цариградъ да се погрижатъ да влѣзатъ въ сношение съ българитѣ, та пишете и вие въ Цариградъ на вашитѣ съотечественици да идатъ да се прѣдставятъ на тия наши прѣдставители и да имъ дадатъ всички възможни свѣдѣния. — Ще се потрудимъ да направимъ каквото можемъ за тая цѣль, бѣше нашиятъ отговоръ. — Слѣдъ това дюкъ Деказъ ни говори и за бждещия началникъ на България и ни попита, какво е нашето мнѣние по тоя въпросъ, който тѣй сжщо е отъ голѣма важность за бждещата автономна България. — Мнѣние по тоя въпросъ ние нѣмаме, му казахме, и не можемъ още да имаме, но, въ всѣки случай, той не би трѣбало да бжде нито грѣкъ, нито арменецъ отъ турскитѣ подданици, нито даже българинъ, а още по-малко турчинъ; той би трѣбало да бжде нѣкой добъръ, опитенъ, просвѣтенъ и честенъ европеецъ, прѣпоръчанъ и поддържанъ отъ всички велики сили съвмѣстно. — „Това е май мжчно, отговори министрътъ, който мимоходомъ спомена тукъ името на Нюбаръ паша, арменецъ, но това впрочемъ ще зависи отъ обстоятелствата, както ще се развиятъ; въ всѣки случай, повтарямъ да ви го кажа, бждете спокойни, каквото и да стане, положението на народа ви ще се подобри. Това го желаятъ всички